

HỒI THỨ NĂM MƯƠI BẢY
TRONG KHÁCH SAN QUYÊN NHI SAI KẺ ĐƯA TIN

Người áo đen mắt nhìn Tử Hà đi vào rồi vẫn đứng nguyên trên hoa đài không nhúc nhích.

Bỗng thấy thiếu phụ béo mập từ từ bước ra chấp tay nói:

- Thưa vô danh đại gia! Tử Lan bị thương rất nặng tuy đã buộc thuốc mà vẫn không chống chọi được. Có điều y vẫn giữ lời hứa đang chờ đại gia ở dưới đài. Đại gia định xử trí cách nào xin truyền cho một tiếng.

Người áo đen xua tay đáp:

- Bảo y đi dưỡng thương đã.

Thiếu phụ tùm tùm cười nói:

- Đại gia thật là người đại lượng.

Rồi mục đưa mắt nhìn xuống dưới đài lớn tiếng hô:

- Tôi nay hết giờ rồi! Tôi mai mời quý vị đến sớm.

Dứt lời mục trở gót đi vào.

Người áo đen thấy tân khách dưới đài đã lục tục đứng lên, gã đột nhiên vọt mình nhảy xuống, trà trộn vào đám đông rồi mất hút.

Lôi Phi khẽ kéo Lý Hàn Thu trà trộn vào đám đông tiến về phía trước.

Hai người vừa qua cầu thì thấy một ả nữ tỳ đứng đầu cầu ra đón nghiêng mình thi lễ nói:

- Trương công tử!

Lý Hàn Thu ngăn người ra một chút hỏi:

- Có chuyện chi vậy?

Lôi Phi nói ngay:

- Thiếu gia của tại hạ nóng tính lắm. Cô nương nói năng cẩn thận một chút.

Ả nữ tỳ này rất lanh lợi. Thị tùm tùm cười nói:

- Tỳ nữ đâu dám vô lễ để công tử phải nổi nóng.

Lôi Phi nói:

- Cô nương có điều chi cứ nói với tại hạ, là được.

Lúc này mọi người đi ra rất đông chen vai thích cánh.

Nữ tỳ ngó làn sóng người một cái rồi nói:

- Hai vị có thể ra ngoài cho nữ tỳ thưa chuyện được không?

Lôi Phi gật đầu.

Ả nữ tỳ liền xoay mình đi trước. Thị đi chừng mười trượng thì dừng bước lại dưới khóm hoa rồi quay lại nói:

- Chủ nhân tiểu tỳ đã ước hẹn cùng hai vị cho tiểu tỳ ra đây đón mời hai vị đăng gia chủ tỏ tình địa chủ.

Lôi Phi biết rồi vẫn giả vờ hỏi:

- Gia chủ cô nương là ai?

Nữ tỳ đáp:

- Là Phương viện chúa.

- Có phải Kim Lăng đại hiệp Phương Tú không?

Nữ tỳ đáp:

- Chính là Phương viện chúa.

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Phương viện chúa đã có lời ước cùng các hạ nên sai tiểu tỳ ra đây đón mời.

Lôi Phi quay lại ngó Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Tam công tử! Kim Lăng đại hiệp là một nhân vật có danh vọng lớn trong võ lâm. Nay lão ta đã có lời mời chúng ta nên vào ra mắt.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Lôi Phi bảo ta trả vờ nóng nảy, gắt gỏng, thì chắc Trương Tam công tử là con người kiêu ngạo nóng nảy. Nhưng ta có phải là Trương Tam công tử đâu.

Lòng chàng nghĩ vậy nhưng không dám nói ra miệng. Vì e rằng mình hỏi một câu là có thể bại lộ hành tung.

Chàng liền ngừng mặt lên hững hờ đáp:

- Đến chơi cũng được.

Lôi Phi nhìn nữ tỳ nói:

- Tam công tử ung rồi. Phiền cô nương dẫn đường cho.

Ả nữ tỳ đã tưởng phải phí nhiều nước bọt mới mời được hai người. Không ngờ lại thành công một cách dễ dàng.

Thị hớn hờ vui mừng tùm tùm cười nói:

- Lúc gia chủ sai phái tiểu tỳ đã dẫn đi dặn lại Trương Tam công tử rất nóng nảy, ăn nói phải cẩn thận lắm mới được. Nhưng tiểu tỳ xem ra công tử rất hiền hòa.

Lý Hàn Thu lại khẽ ho một tiếng khiến cho nữ tỳ lại bỏ vía. Thị liền cầm miệng trở gót đi ngay.

Lôi Phi đi theo nữ tỳ.

Lý Hàn Thu lại theo sau Lôi Phi.

Lý Hàn Thu vẫn yên trí Lôi Phi ngấm ngấm dặn chàng cách đối phó, ngờ đâu sự tình lại ra ngoài ý nghĩ của chàng. Lôi Phi chẳng nói một câu nào.

Ba người đi qua hai cây cầu hoa, xuyên qua hai hoa trường rồi tới một con thuyền riêng biệt không liên tiếp với các hoa thuyền khác.

Kim Lăng Phương Tú đã đứng ở đầu thuyền chấp tay nói:

- Được đón tiếp hai vị, tại hạ rất lấy làm hân hạnh.

Lôi Phi rảo bước xuống thuyền.

Lý Hàn Thu cũng xuống theo.

Ả nữ tỳ len lén lui về Hoa trường.

Phương Tú cười nói:

- Trong thuyền đã bày sẵn trà rượu, mời hai vị vào chơi nói chuyện.

Lôi Phi thùng thảng đáp:

- Phương viện chúa thật trịnh trọng quá.

Phương Tú nói:

- Gọi là một chút bạc tửu không đủ lễ kính khách. Có điều tiểu đệ rất tâm thành. Chúng ta hãy vào thuyền ngồi chơi.

Lúc này hãy còn nhiều nhân vật võ lâm đến tham dự hoa hội đang đứng ở hoa trường chú ý nhìn bọn này.

Lôi Phi quay lại nói:

- Xin Tam công tử vào cho.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Lôi huynh muốn tiếp xúc với Kim Lăng Phương Tú hẳn y có chỗ dụng tâm.

Lòng chàng xoay chuyển ý nghĩ, chân vẫn từ từ bước vào khoang thuyền.

Trong khoang thuyền những cây đèn cây màu đỏ chiếu ra ánh sáng huy hoàng.

Một đại hán trung niên thân thể to lớn và thiếu phụ béo mập trên đài lúc nãy đã ngồi sẵn đó.

Lôi Phi cùng Phương Tú sánh vai tiến vào.

Phương Tú đi lẹ tới ghé chủ nhân khế bảo đại hán trung niên:

- Vị này là Trương Tam công tử. Huynh đệ mau ra tiếp kiến.

Đại hán trung niên đứng dậy chấp tay nói:

- Tiểu đệ là Hàn Đào ở Từ Châu đã từng nghe đại danh Trương Tam công tử, bữa nay được gặp thật là hân hạnh.

Lý Hàn Thu nói:

- Không dám! Tại hạ đã biết tiếng Giang Nam Song Hiệp từ lâu.

Hàn Đào từ từ ngồi xuống nói:

- Từ khi Tam công tử ra đời, con đường võ lâm miền Tây Bắc dưới sự lãnh đạo của công tử đã dần dần kết lại thành một lực lượng lớn. Tại hạ rất kính mến công tử về công cuộc này.

Lý Hàn Thu hàm hồ đáp:

- Lời đồn chưa chắc đã đúng. Có khi bạn hữu giang hồ quá yêu mà tăng bốc lên.

Phương Tú bưng chung rượu lên nói:

- Tại hạ hãy kính mừng Tam công tử một chung trước.

Rồi hần uống một hơi cạn sạch.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Nếu ta không uống chung rượu này thì e rằng hấn sinh lòng ngờ vực nhưng uống vào mà trong rượu có thuốc độc há chẳng mắc bẫy ư?

Chàng còn đang do dự Lôi Phi đã đứng lên nói:

- Tâu công tử! Không nên uống rượu!

Lý Hàn Thu khen thầm:

- Lôi Phi quả là tay đao thủ! Mỗi lúc mình gặp chuyện khó khăn là y lập tức kịp thời giải vây.

Chàng liền đặt chung rượu xuống hỏi:

- Tại sao vậy? Tửu lượng ta uống ngàn chung còn chưa biết say sao lại không uống?

Lôi Phi đáp:

- Thương thế công tử mới lành. Thầy thuốc đã dặn lão gia bất luận trường hợp nào cũng không nên để công tử uống rượu.

Phương Tú khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Tam công tử đã không thể uống rượu được tiểu đệ cũng không dám nài ép.

Ngừng lại một chút, hấn nói tiếp:

- Công tử bị thương thế nào mà trên chốn giang hồ chẳng một ai biết hết?

Lôi Phi đáp:

- Câu chuyện khá dài. Tệ thiếu gia bị thương chẳng những không đồn đại ra ngoài giang hồ, mà ngay người trong nhà cũng chỉ có một mình lão gia tại hạ biết mà thôi.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Phương Tú, Hàn Đào đều là những nhân vật thông minh. Thế mà Lôi Phi cứ bịa chuyện vô căn cứ hoài, không khéo để bại lộ hành tích mất.

Lòng chàng nghĩ vậy, chàng đưa mắt ngó Lôi Phi.

Lôi Phi đột nhiên dừng lại rồi bật tiếng cười khanh khách hỏi:

- Hai vị cho mời chủ bộc tại hạ đến đây không hiểu có điều chi dạy bảo?

Phương Tú tùm tùm cười đáp:

- Tại hạ hy vọng cùng Tam công tử đàm luận câu chuyện tâm phúc để chúng ta đi tới chỗ bắt tay liên minh.

Lôi Phi nói:

- Đàm luận thì chẳng có chuyện chi trở ngại còn việc liên minh...

Y đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi dừng lại không nói nữa.

Phương Tú khẽ hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Ý Tam công tử thế nào?

Lý Hàn Thu thủng thảng đáp:

- Về chuyện liên minh ư? Vụ này tại hạ không dám quyết định phải có gia phụ ưng thuận mới được.

Phương Tú lại cười hỏi:

- Chuyện này công tử đến Kim Lăng chẳng lẽ chỉ để thưởng ngoạn Tản Hoài Hoa hội thôi ư?

Lý Hàn Thu cười ruồi đáp:

- Chính thế! Vì tại hạ mới bị thương không muốn can thiệp vào việc võ lâm để mặc gia phụ lo liệu.

Phương Tú Hàn Đào đưa mắt nhìn nhau Phương Tú lại hỏi:

- Nghe nói đại huynh trưởng của Tam công tử lên núi Hoa Sơn đã mười năm mà không thấy tin tức gì. Chẳng hiểu chuyện đó hư thực thế nào?

Lý Hàn Thu hồi hộp nghĩ thầm:

- Lôi Phi bảo ta mạo xưng làm Trương Tam công tử ở Kỳ Châu. Y ở Yên Triệu, chắc hiểu rõ chắc hiểu rõ về nhà họ Trương ở Kỳ Châu hơn nhưng Giang Nam Song Hiệp dường như lại nhìn nhận ta là Trương Tam công tử ở mặt Tây Bắc. Xem chừng câu chuyện đêm nay sẽ lở bét vì Giang Nam Song Hiệp hỏi đến những chuyện mà mình mù tịt.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, miệng hàm hồ đáp:

- Dường như Phương đại hiệp hiểu rất nhiều về công việc gia đình tại hạ?

Phương Tú mỉm cười nói:

- Xin Tam công công đừng hiểu lầm. Bất quá tại hạ thường để tâm đến việc võ lâm mà thôi.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Hắn hỏi câu này hẳn là đã nghe được tin tức gì. Lôi Phi không ngăn trở mà cũng không nói gì chắc y biết Phương Tú hỏi đúng sự thực.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Câu chuyện tề huynh đến Hoa Sơn trong võ lâm rất ít người biết. Thế mà Phương đại hiệp ở cách xa mấy ngàn dặm cũng hiểu rõ như vậy đủ rõ tai mắt của hai vị thật là linh mẫn.

Phương Tú tủm tỉm cười nói:

- Tam công tử quá khen rồi!

Lý Hàn Thu hắng giọng một tiếng rồi trở lại vấn đề:

- Trước kia thực tình tại hạ có thể chủ trương mọi việc nhưng hiện nay tại hạ không dính líu đến chuyện võ lâm nữa. Vậy việc đề nghị liên minh của Phương đại hiệp tại hạ cần thỉnh giáo gia phụ rồi mới phúc đáp được.

Phương Tú trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tại hạ e rằng Trương lão chúa không thể tới Kim Lăng một ngày gần đây.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đáng lý tại hạ thân hành tới mặt Tây Bắc thành Trường An để thỉnh mệnh lão trang chúa nhưng hiện nay ở Kim Lăng rất nhiều việc phức tạp không thể bỏ đi xa được.

Bỗng thấy Lôi Phi lên tiếng:

- Phương đại hiệp hãy yên tâm. Gia chủ chỉ trong vòng mười ngày sẽ tới Kim Lăng.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Cha này cứ thuận miệng nói bừa. Y bảo mình mạo xưng làm Trương Tam công tử đã từ Kỳ Châu biến thành Trường An. Bây giờ y còn nói Trương bách Tường ở Trường An sẽ tới đây. Câu này thật ầu quá e rằng sẽ bị lòi đuôi.

Phương Tú hỏi lại:

- Có thiệt thế không?

Lôi Phi đáp:

- Phi tại hạ vâng lệnh tùy tùng Tam công tử tới đây, lão nhân gia cũng muốn theo đi. Một là để thưởng thức Tân Hoài hoa hội, hai là tiện dịp bái phỏng những nhân vật anh hùng ở Trung Nguyên cùng Giang Nam. Ba là lão trang chúa vẫn băn khoăn về thương thế của thiếu gia. Nhưng vì có việc phải hoãn lại tại hạ chắc rằng lão nhân gia sẽ tới sau.

Phương Tú lại hỏi:

- Phải chăng Tam công tử đi chuyến này chỉ vì muốn thưởng ngoạn Tân Hoài Hoa hội?

Lôi Phi đưa mắt ngó Lý Hàn Thu rồi đáp:

- Phương đại hiệp đối đãi với bọn tại hạ rất chân thành. Bọn tại hạ không thể lừa gạt Phương đại hiệp nhưng việc này không tiện nói rồi.

Lý Hàn Thu lăm nhăm gật đầu không nói gì.

Lôi Phi dùng lời nói đưa đẩy dẫn đạo cho Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu lại là người thông minh tuyệt đỉnh cứ dựa vào đó mà ứng phó. Chẳng biểu diễn rất tự nhiên khiến cho Giang Nam Song Hiệp tin là sự thực không nghi ngờ gì cả.

Lôi Phi lại nói:

- Tại hạ vâng mệnh lão trang chúa đi theo Tam công tử tới Kim Lăng từ ngày Tam công tử bị thương mỗi đêm vẫn một quãng thời gian để nghỉ ngơi. Bây giờ đêm đã khuya vậy xin cáo biệt.

Phương Tú cười khanh khách nói:

- Tại hạ đoán là Trương lão trang chúa không để Tam công tử gặp điều gì nguy hiểm đâu. Ngoài các hạ chắc lão trang chúa còn phái người đi theo hộ vệ.

Lôi Phi cố ý nở một nụ cười thần bí đáp:

- Cái đó tại hạ cũng không biết rõ.

Phương Tú hỏi:

- Ở khách sạn rất phức tạp. Nếu hai vị không tị hiềm thì xin tới hàng xá nghỉ ngơi mấy bữa được chăng?

Lôi Phi đáp:

- Bọn tại hạ còn ở Kim Lăng ít ngày nữa. Hãy chờ cho lão trang chúa tới đây Phương viện chúa cùng người nghiên cứu việc liên minh. Khi ấy bọn tại hạ sẽ vào quý phủ quấy nhiễu.

Phương Tú tùm tùm cười đáp:

- Ký Bắc có vị Trương Tam công tử Trường An cũng có vị Trương Tam công tử. Cả hai vị Trương Tam công tử đều được Trương lão trang chúa sùng ái và đều là những bậc thiếu niên anh hùng rất được hai bạn hữu võ lâm đồng đạo kính nể. Đáng tiếc là Trương Tam công tử ở Ký Châu chưa tới tham dự Hoa hội. Nếu được Trương Tam công tử kia cũng tới đây thì sự hiện diện của hai vị Tam công tử khiến cho Tân Hoài Hoa hội muôn phần rực rỡ.

Lý Hàn Thu la thăm:

- Úi chà! Mình tưởng mạo xưng làm Trương Tam công tử ở Ký Châu. Ai ngờ âm dương sai trật để người nhận làm Trương Tam công tử ở Trường An. Chẳng lẽ thân hình cung cách ăn mặc của mình cùng Trương Tam công tử ở Trường An có chỗ giống nhau? Gặp tình cảnh này mình không dám phủ nhận vì sợ nói nhiều sẽ lộ hình tích.

Bỗng nghe Lôi Phi khẽ nhắc:

- Thiếu gia! Giờ uống thuốc tới rồi đó.

Lý Hàn Thu từ từ đứng dậy nói:

- Tại hạ quấy quả Phương viện chúa bây giờ xin cáo biệt.

Phương Tú hỏi:

- Tam công tử không dùng một chén rượu đã trở gót ư?

Lôi Phi đáp ngay:

- Tại hạ vâng lệnh lão Trang Chúa thị phụng Tam công tử điều trọng yếu nhất là trông nom cho công tử uống thuốc đúng giờ giấc.

Phương Tú hỏi:

- Các hạ có đem theo thuốc trong mình không?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ để thuốc ở nhà khách sạn.

Lý Hàn Thu chấp tay nói:

- Đa tạ Phương đại hiệp hết lòng khoan đãi.

Phương Tú không sao được đành cho thuyền áp vào bờ rồi hỏi:

- Hai vị trọ trong khách sạn nào?

Lôi Phi tủm tỉm cười hỏi lại:

- Phương đại hiệp đã biết rõ tướng mạo tề thiếu gia chưa?

Phương Tú đưa mắt ngắm nghía Lôi Phi một lúc rồi khẽ hỏi:

- Có phải Tam công tử đeo mặt nạ không?

Lý Hàn Thu bần khoản tự hỏi:

- Người ta đã không nghi ngờ gì mà Lôi Phi lại tự thú. Nếu Phương Tú bảo mình cởi bỏ mặt nạ thì làm thế nào?

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi đáp:

- Tề thiếu gia không muốn phô trương cuộc đông du này. Vì thế mà phải cải trang.

Phương Tú khẽ gật đầu nói:

- Phải rồi! Tại hạ vẫn có ý ngờ ngờ là Tam công tử có chỗ không đúng hết.

Lôi Phi nói:

- Phương đại hiệp đem cả tấm lòng thành đối đãi với bọn tại hạ, nên bọn tại hạ không tiện giữ điều bí mật này.

Y nói xong liền nhảy lên bờ.

Lý Hàn Thu được Lôi Phi ngấm ngầm ra hiệu, chàng không vội vàng thủng thẳng bước lên bờ.

Phương Tú chấp tay từ biệt.

Lôi Phi dẫn Lý Hàn Thu đi chừng mấy chục trượng rồi dừng lại ngoảnh nhìn bốn phía không thấy có người, liền khẽ cất tiếng hỏi:

- Lý đệ đã thấy rõ chưa?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Thấy rõ điều chi?

Lôi Phi đáp:

- Phương Tú mượn tiếng Hoa hội để kết giao và thu nạp anh hùng thiên hạ, đồng thời hấn dùng hoa hội yểm trợ để ngấm ngấm tiến hành một cuộc âm mưu to lớn.

Lý Hàn Thu chau mày nói:

- Việc Phương Tú mượn Hoa hội để kết giao anh hùng thiên hạ đệ cũng nhìn ra nhưng còn vụ tiến hành âm mưu gì đó thì tiểu đệ không sao hiểu được.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh cũng chưa hiểu tường tận nội tình, có điều đã cảm giác được mà thôi. Hấn muốn kết giao với ta thì dĩ nhiên chúng ta thêm phần nguy hiểm nhưng đồng thời nó cũng tạo cho mình nhiều cơ hội thám thính, chỉ cần mình nhẫn nại quan sát tất sẽ tìm ra được hấn tiến hành âm mưu gì.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chúng ta không tiện ở lại đây lâu, phải về khách sạn sớm đi là hơn.

Rồi rảo bước tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu cũng hiểu chỗ này có nhiều người ngấm ngấm giám thị. Mọi cử động cần phải cẩn thận, nên chàng không hỏi gì nữa, cất bước đi theo Lôi Phi.

Hai người về tới khách sạn vào phòng rồi .

Lôi Phi khẽ nói:

- Chúng ta đừng chuyện trò gì nữa.

Lý Hàn Thu gật đầu lớn tiếng nói:

- Chúng ta đi nghỉ thôi. Trước khi trời sáng là không tiếp khách.

Lôi Phi cố ý thò tay vào bọc lấy ra một gói nhỏ nói:

- Xin thiếu trang chúa hãy uống thuốc đã.

Hai người làm như thật. Mỗi cử động đều khiến cho mọi người dòm đó không nghi ngờ được.

Suốt đêm hai người vẫn ngấm ngấm đề phòng. Đến lúc trời sáng mới ngủ đi một chút.

Khi tỉnh dậy Lôi Phi bảo lấy đồ điểm tâm hai người ăn qua loa rồi thủng thẳng bước ra khỏi khách sạn.

Lôi Phi đề ý nhìn quanh một hồi không thấy có gì khả nghi lại quay trở vào nói:

- Lý đệ! Từ giờ khắc này trở đi, nhất thiết mọi cử động của chúng ta phải cực kỳ cẩn thận. Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì Giang Nam Song Hiệp đã ngầm ngầm phái người theo dõi. Có điều là chúng ta chỉ lưu tâm đề phòng mà ngoài mặt vẫn giả vờ như không có chuyện gì.

Lý Hàn Thu gật đầu hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta ra ngoài đi lại như kiểu mới đến thành Kim Lăng thưởng ngoạn phong cảnh.

Lý Hàn Thu toan trả lời thì đột nhiên nghe tiếng bước chân gấp rút vọng lại, nên chàng im miệng không nói nữa.

Chỉ trong chớp mắt một người áo đen thân hình ốm nhách lật đật đi thẳng đến ngoài phòng Lý Hàn Thu và Lôi Phi dừng bước lại nghiêng mình thi lễ hỏi:

- Vị nào là Trương Tam công tử?

Giọng nói mềm mỏng rõ ràng là khẩu khí đàn bà.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi lại:

- Phải chăng các hạ là gái giả trai?

Người áo đen đáp:

- Các vị bất tất phải biết tại hạ là ai? Tại hạ chỉ cần hỏi quý vị có phải là Trương Tam công tử không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải rồi! Các hạ hỏi gì?

Người áo đen ngó Lý Hàn Thu một chút rồi thò tay vào bọc móc ra một phong thư nói:

- Tại hạ vâng mệnh Quyên cô nương tới đây.

Lý Hàn Thu đón lấy thư hỏi:

- Quyên cô nương còn dặn gì nữa không?

Người áo đen đáp:

- Y đã nói trong thư. Tại hạ không thể đứng đây lâu được và phải từ biệt ngay.

Người áo đen nói rồi không chờ Lý Hàn Thu trả lời đã trở gót lật đật đi luôn.

Lý Hàn Thu nhìn sau lưng người áo đen đi xa rồi khẽ hỏi Lôi Phi:

- Lôi huynh! Vụ này là thế nào đây?

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ hãy móc thư xem sao đã.

Lý Hàn Thu mở thư coi kỹ rồi không khỏi chau mày.

Lôi Phi hỏi:

- Trong thư nói gì vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Quyên cô nương cảnh cáo chúng ta là Trương Tam công tử mà ta mạo xưng đã tới Kim Lăng rồi. Việc giả mạo này sắp bị bại lộ đến nơi.

Lôi Phi hơi sững sốt hỏi:

- Có chuyện ấy ư?

Y ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Trong thư có nói đến việc chúng ta giả mạo đả bị Phương Tú phát giác rồi hay không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Trong thư không đề cập tới chuyện đó.

Lôi Phi đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Sao Quyên cô nương lại biết là chúng ta giả mạo Trương Tam công tử?

Lý Hàn Thu đáp:

- Thế mới thiệt là kỳ! Cô ả này hành tung thần bí khôn lường. Đối với chúng ta cô tựa như thù mà không phải là thù, lại giống bạn mà không phải bạn. Cô cứ lần quất dòm ngó công việc bọn ta chẳng hiểu có dụng ý gì?

Lôi Phi nói:

- Đúng thế! Con nha đầu này quả không phải là nhân vật tầm thường, dường như cái gì cũng biết hết.

Lý Hàn Thu nói:

- Hiện giờ có một việc rất khó quyết đoán, không hiểu Lôi huynh định xử trí thế nào?

Lôi Phi hỏi:

- Việc gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cô ta khiến người đưa thơ không hiểu là chân hay giả? Hành động này có dụng ý gì?

Lôi Phi đáp:

- Theo nhận xét của tiểu huynh thì Quyên cô nương đối với chúng ta chẳng có gì đáng trách. Phong thơ này quyết không phải chuyện vu vơ để hăm dọa.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Tin lời cô thì nên làm thế nào mà không tin cô thì đối phó ra sao?

Lôi Phi đáp:

- Điều cần nhất là chúng ta phải thận trọng. Đêm nay chúng ta vẫn giả làm Trương Tam công tử, đến tham dự hoa hội để coi biến diễn rồi sẽ quyết định.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu Trương Tam công tử thật đến Kim Lăng chạm trán nhau há chẳng đổ bể ư?

Lôi Phi đáp:

- Ai đến trước người ấy làm chủ. Chắc Phương Tú không nghĩ đến có người giả mạo Trương Tam công tử. Tối hôm qua chúng ta đến chơi hắn đã khiến cho hắn không biết đâu mà lường.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ hiểu rồi. Theo ý Lôi huynh thì chúng ta cứ nhận bừa là Trương Tam công tử để Phương Tú không nhận kẻ khác chứ gì?

Lôi Phi tùm tùm cười đáp:

- Trên con đường võ lâm mặt Tây Bắc đã xảy biến điều gì dĩ nhiên chúng ta không thể nào hiểu biết bằng Trương Tam công tử thật được. Vậy việc tìm chúng có để phân biệt chân giả chẳng khó khăn gì. Cách này chỉ tạm thời cứu nguy không phải là diệu kế trường cửu để hộ thân được.